
KAKO UPOZNATI DUHA SVETOGA

By David Wilkerson

November 5, 2007 U našoj crkvi pjevamo pjesmu koja ide ovako: *Pošalji ga, Gospodine, pošalji ga. Gospodine, neka Duh Sveti siđe. Trebamo ga, Gospodine, pošalji ga.* Pjevamo i druge slične pjesme tražeći da Duh Sveti siđe. Ali istina je to da je Duh Sveti već ovdje. Na Pentekost je sišao s neba u gornju sobu. I nikada nije otišao! Isus je obećao: "Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Utješitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama" (Iv 14,16-17). Promotrite izraz "vi ga poznajete" koji Isus ovdje upotrebljava. Dok sam nedavno čitao i proučavao ove riječi pripremajući se za ovu poruku, nisam ih se mogao otresti. Shvatio sam da zapravo ne znam mnogo o Duhu Svetom. Crkva mnogo govori o Duhu. Učimo nauku o Duhu Svetom. Govorimo o ispunjenju Duhom, hodanju i življenju u Duhu, o darovima Duha, o primanju utjehe Duha. Međutim, možemo znati svu nauku o Duhu Svetom, a još uvijek ga ne poznavati. Ako bih vas upitao: "Jeste li primili Duha Svetoga?" što biste odgovorili? Neki bi rekli: "Da, primio sam Duha kad me Isus spasio. Duh Sveti me uveo u Kristovo kraljevstvo." Drugi bi odgovorili: "Da, primio sam Duha, jer sam progovorio u jezicima kad je ušao u moj život. Molim u Duhu, a jezici su dokaz da sam ga primio." Međutim, primiti Duha daleko je više od jednokratnog iskustva. Riječ "primiti" znači "iskoristiti što je dano". Ukratko, primiti je željeti povećati sposobnost za većom spoznajom o tome tko je Duh i čemu služi njegova služba. Zapravo, nitko ne prima Duha Svetoga dok mu ne dopusti da preuzme potpuni nadzor nad njegovim hramom. Pavao je pitao Galaćane: "Kako ste primili Duha? Niste li ga primili po vjeri?" Zatim izjavljuje: "Vjerom ste izjavili da ste ono što znate o Duhu primili po vjeri. Dakle, služi li vam Duh neprestano po vjeri? Koristite li vjeru da ulazite dublje u Duha?"

Zapanjujuće je da nam je Bog dao veliki dar, svoga Duha, koji se nastanio u našem srcu, ali mi se ponašamo kao da on nije ondje. Znamo da je Duh Sveti ovdje na zemlji i da nikada nije otišao. Znamo da boravi u nama načinivši nas svojim obitavalištem; naše tijelo postalo je njegov hram. Međutim, mnogo vremena živimo kao da je Duh negdje u svemiru, a ne među nama ili u nama. Istina je to da nam je Otac poslao svoga Duha da nam pokaže koliko ga zanima svaki vid našega života. Duh Sveti je poslan kao naš prijatelj, tješitelj, vodič. U smislu ove zapanjujuće činjenice, pojavljuje se za svakoga od nas pitanje: "Koliko dobro poznajem Duha? Poznajem li ga stvarno kao takvoga?" Isus je jasno dao na znanje da nam Duh Sveti treba biti sve što je Krist bio svojim vlastitim učenicima dok je bio na zemlji. Pogledajmo:

- Svojim sljedbenicima Isus je otkrio Oca.
- Dao je učenicima sve riječi koje je Bog dao njemu.
- Molio je za učenike i čuvao ih (ili štitio).
- Slavu koju je Isus imao, dao je i svojim učenicima (vidi Ivan 17).

Isus je rekao svima koji ga slijede: "Neću vas ostaviti neutješene." Drugim riječima, govori nam: "Šaljem vam Nekoga tko će vas braniti i čuvati. U opasnostima od sotonskih lukavstava neću vas ostaviti bez pomoći i bez sile. Radujte se jer vam šaljem Nekoga čija je sila veća od svake druge sile u svemiru." Isus kaže da ne samo da je Duh ovdje boraveći u meni, nego da ga i poznajem. Zbog toga se moram zapitati kako poznajem Duha? Koji su znaci i dokazi da ga poznajem, da prepoznajem njegovu obitavajuću nazočnost, da doživljavam njegovu blizinu? Jednostavno rečeno, Duha Svetoga poznajem po promjenama koje čini u meni; ne poznajem ga samo po promjenama koje je učinio u drugima. Mogu ga vidjeti kako se odražava u mojoj braći i sestrama, ali poznajem ga jedino po njegovu djelu u mome vlastitu životu. Vidite, djelo koje Duh Sveti čini u nama vrlo je osobno. Moje tijelo njegov je hram i on u meni svakodnevno daje nova otkrivenja o Kristu. Njegovo je djelo koje me

---

potiče da se odvrćam od zla, da gladujem i žeđam za pravednošću, da neprestano čeznem: "Dođi, Gospodine Isuse." Dopustite mi da vam sad govorim o dvije osnovne službe Duha. Kad upoznamo njegovu službu te vjerujemo da radi u nama, tada smo u stanju izdići se iznad svih kušnji i strahova. Njegova nam služba čak dopušta da gledamo smrti u oči i da ostanemo puni nade i radosti.

1. Pogledajmo najprije njegovu službu tješnja sus Duha Svetoga naziva "Utješiteljem". Jedno je znati da je Duh Sveti naš Utješitelj, ali isto tako moramo znati kako nas tješi da bismo mogli razlikovati utjehu koja je od tijela i onu koja je od Duha. Primjerice, pogledajmo brata ili sestru u Kristu koji su svladani samoćom. Oni mole za utjehu Duha Svetoga i očekuju da će ona doći kao osjećaj. Zamišljaju to kao neku vrstu iznenadnog daha s neba, poput nekakvog duhovnog sedativa za dušu. Prema njihovu razmišljanju, utjeha dolazi kao neka prijatna otupljenost uma donoseći nekoliko sati olakšanja. Ali sljedećeg jutra, osjećaj mira je nestao. Kao rezultat toga, počinju vjerovati da je Duh Sveti odbio njihov zahtjev. Ne, nikada! Duh Sveti nas ne tješi manipulirajući našim osjećajima. Njegov način utjehe potpuno je drukčiji i jasno je prikazan u Pismu. Kakav god da je problem, kušnja ili potreba, njegova služba tješnja ostvarena je donošenjem istine: "Utješitelj... Duh istine" (Iv 14,16). Činjenica je da naša utjeha izvire iz onoga što znamo, a ne iz onoga što osjećamo. Samo istina nadvladava osjećaje. A služba tješnja Duha Svetoga započinje s tom temeljnom istinom: Bog nije ljut na tebe. On te ljubi. "A nada ne razočarava, jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetomu koji nam je dan" (Rim 5,5). Grčko značenje ovoga čak je snažnije od predloženoga prijevoda. Ono govori da je ljubav Božja "briznula" u našim srcima po Duhu Svetom.

Preopterećeno srce nepodnošljivo breme može biti izazvano strahom, žalošću, nevoljama, kušnjama, obeshrabrenjem. Međutim, čime god je izazvano, potrebna je utjeha. Iznenada se čuje glas koji odzvanja hodnicima duše. To je glas Duha Svetoga koji izjavljuje duši: "Ništa te ne može odvojiti od ljubavi Božje." Kad jednom povjerujete u ovu istinu, ona brzo postaje izvor žive vode koja odnosi svaki kamen smutnje. "A Utješitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh" (Iv 14,26). Na taj način, Duh Sveti igra središnju ulogu u našem sinovskom odnosu s Ocem. Duh je naš učitelj u svakodnevnom hodaњу s Kristom, a mi smo njegovi učenici. On nas uči da smo posinjeni; Božja smo obitelj, njegovi sinovi i kćeri. Kako nam Duh donosi tu istinu u sjećanje? Podsjeća nas na najslavniju izjavu koju je Isus ikada izgovorio: "Ja sam Sin Božji. Imam Oca u nebu. I moj me Otac ljubi." Isusove riječi ovdje postaju naše riječi s obzirom da smo usvojeni u Očevu obitelj i da smo učinjeni Kristovom braćom i sestrama. "A da ste zbilja sinovi, dokaz je što Bog u vaša srca posla Duha svoga Sina koji viče: Abba, Oče!" (Gal 4,6). Duh Sveti je taj koji viče u nama: "Sjeti se što je Isus rekao: ti si sin ili kći svevišnjeg Boga. Imaš Oca u nebu koji te ljubi. Dakle, sjeti se tko si. Nisi sam. Prisjećaj se Isusovih riječi: 'Bog te ljubi baš kao što je ljubio i mene.'"

Ova istina da Duh posinjenja boravi u meni postala je velik izvor mira i utjehe u mom hodaњу s Gospodinom. Na mene može poput bujice doći neprijatelj bacajući me pod strah, krivnju ili stres, ali odmah mogu izreći ovu molitvu: "Duše Sveti, služi mi sada, uči me, prisjećaj. Podsjećaj me na Isusova obećanja o mojoj sigurnosti kao sina Božjega." Zatim Duh viče iz mene: "Sjeti se Abbe, svoga Oca. Opravdan si i imaš pristup k njemu. Viči iz svoje duše: 'Sin sam Božji. Sad hodam u Duhu posinjenja.'" "A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime (Iv 1,12). "Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji" (Rim 8,14). Isto tako, Pavao nam govori da smo mi, kao Božji sinovi i kćeri, primili istog Duha koji je u Kristu: "Ako zbilja u vama stanuje Duh onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih, onaj koji uskrisi Krista Isusa od mrtvih oživit će i vaša smrtna tjelesa po svome Duhu koji stanuje u vama" (Rim 8,11). Vidite li kako je važna ova uloga Duha? Povremeno se mogu osjećati duhovno mrtvim. Mogu se osjećati hladnim u srcu, beživotnim, kao da je sva vatra sad u meni samo iskra koja tinja. Ali stvarnost je to da je u meni uvijek na djelu životna sila. Ako vjerujem Riječi Božjoj i pouzdajem se u Krista, onda nije važno kako se osjećam, nije važno kakav sud donosim

---

o sebi ili osjećam li se krivim, Duh Kristov koji je u meni još uvijek udiše život u moju dušu. Bog me još uvijek ljubi i Duh je još uvijek na djelu. Razmislite na trenutak o nekome vama dragom, o nekome tko trpi ili je na smrtnoj postelji. Njegovo smrtno tijelo nestaje, ali znamo da su svi koji su u Kristu u procesu uskrsnuća. Doista, isti Duh koji je u grobu preuzeo Kristov hram dolazi podići i vašeg ljubljenog u vječni život. U trenutku najdubljeg trpljenja, Duh mu više ovu utješnu istinu: "Odlaziš Abba Ocu."

Još jedan izvor utjehe jest znati i vjerovati da je Duh Sveti došao vojevati protiv požuda i napasti našega tijela "Tijelo žudi protiv duha, a duh protiv tijela. Da, to se dvoje međusobno protivi tako da ne činite što biste htjeli" (Gal 5,17). Unutarnji rat u nama još uvijek bijesni. Svaki kršćanin može reći: "Znam da me Bog ljubi. Poznajem ga kao Oca i znam da sam njegovo dijete. Znam da sam u njegovim očima opravdan i da imam pristup k njemu. Ali u meni još uvijek bjesni rat. Još se uvijek borim protiv tjelesnih misli i strašnih iskušenja. Taj rat kao da nikada neće prestati."

Ljubljeni, taj je rat stvarnost za svakoga kršćanina. Imamo misli koje nisu dostojne Krista. Gledamo stvari koje ne bismo smjeli. Iskušavaju nas stvari koje nas ne bi smjele iskušavati. Slušamo riječi koje naše uši ne bi smjele čuti. A sve to čini nas da se osjećamo nedostojnima i nečistima. Te bitke mogu biti tako žestoke i tako neprestane da nam se povremeno čini da gubimo rat. Čak se i apostol Pavao tako osjećao te je u tjeskobi vapio: "Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnog tijela?" (Rim 7,24). Međutim, u odgovoru na naše vapaje dolazi Duh Sveti s istinom koja donosi utjehu: "Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti" (1 Kor 10,13). Ukratko, Pavao govori da vi vodite iste borbe kroz koje prolaze i pobožni sveti svuda širom svijeta. Vaša kušnja nije posebno za vas. Isto tako uvjerava nas i apostol Petar: "Prestanite se čuditi, ljubljene, kao da vam se što neobično događa, požaru koji bjesni među vama da vas iskuša" (1 Pt 4,12).

Bog kaže da u meni postoji sila koja je veća od moga tijela "Veći je onaj koji je u vama nego onaj koji je u svijetu" (1 Iv 4,4). Razlog zašto se vaše tijelo buni i zašto vas sotona gnjavi jest taj što ste pozvali Duha da dođe i preuzme nadzor. Vrlo je jednostavno: kušani ste jer Duh u vama čini divne stvari i njegovo je djelo razgnjevalo sotonu. Istina, vaše se tijelo bori protiv Duha. Ali Duh Sveti je i više nego pobjednik nad vašim tijelom. Mi jednostavno moramo spoznati da se ova bitka nikada neće okončati za našega života ovdje. Zbog toga nam Pavao daje ove riječi: "(Bog) će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti" (1 Kor 10,13). I tu je istina od Duha Svetoga koja nam donosi utjehu: imamo izlaz iz svakoga straha da ćemo biti poraženi. Ova nam istina pokazuje tri važne stvari, stvari za koje moramo tražiti Duha da nas podsjeća na njih:

- "Moj unutarnji rat borba je uobičajena za sve. Zbog toga neću progutati laž da sam nečisti sin Božji."
- "Uvijek moram biti svjestan da me Bog toliko ljubi da mi je dao svoga vlastitog Duha. On se toliko brine za mene da je poslao Duha Svetoga da vodi moje bitke. Duh nije došao kao neki špijun, istražujući ne bi li našao grijeh. On na pameti ima samo moje dobro, moju korist."
- "Moram odbaciti sve osude. I moram tražiti Duha da me podsjeća na Pavlove riječi: "Sad, dakle, nema više nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu, koji ne hode po tijelu, nego po Duhu" (Rim 8,1).

2. Duh Sveti je došao da nas uvede u život molitve "Jednako i Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo što da molimo kako treba, ali sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima" (Rim 8) Pogledajmo što Pavao ovdje govori o ulozi Duha Svetoga u našem molitvenom životu. U vezi s molitvom silno smo zbunjeni i čini nam se da je silno zamršena. Ako uđete u bilo koju kršćansku

---

knjižaru, naći ćete mnoštvo knjiga na tu temu, s detaljnim formulama kako moliti. Mnoštvo tih teorija može stvoriti samo zbrku i pojaviti će se razna pitanja u vezi s molitvom: "Kad molitva postaje zagovaranje? Mjeri li se zagovaranje gorljivošću, glasnošću, količinom vremena koje provodim na koljenima? Čuo sam da moram moliti prema volji Božjoj, ali kako da znam njegovu volju? I kako da molim? Računaju li se i molitve u mojim mislima? Za što točno trebam moliti?"

Takva zbrka može biti tako mučna da zbog nje malo ljudi moli. Međutim, nikada nije postojalo vrijeme kad su molitve naroda Božjega bile potrebnije nego sada. Živimo u svijetu koji je poludio. Čak je i u ono davno vrijeme Pavao rekao za zemlju: "Sva stvorenja zajedno uzdišu." Ekolozi nam govore da se led na polovima topi i da će voda preplaviti grad New York i veći dio istočne obale. U budućnosti će, kažu, globalno zatopljenje pobiti sav biljni svijet. Predskazuje se da će zemlja postati pusta, potpuno nenastanjena. Težak stres izazvan takvim izvješćima sad svladava ljude širom svijeta. A ni kršćani nisu iznimka. Pavao kaže: "Čak i mi koji imamo uzdisaje Duha, čekamo da budemo izbačeni s ovoga svijeta koji se tresu. Sad čeznemo za svojim izbačanjem." Dok globalni događaji postaju sve gori, uročeni da ljudima otmu mir, društvo traži izvor utjehe. Ali ne nalazi ga ni u psihoterapiji, ni u mrtvoj religiji, pa čak ni u dobrotvornom radu.

Jedino utočište za takvo vrijeme jest molitva vjere. Biblija nam govori: "Svijet ne poznaje Krista. Niti će ga primiti. Ali vi ga poznajete." U ovom razdoblju moga života i službe, jedna od mojih najvećih briga je održavanje molitvenog života. Kad zanemarim molitvu, žalostim Duha Božjega u sebi. Da, mi možemo ožalostiti Duha Svetoga. Pavao piše o tome kad govori: "Ne žalostite Duha Svetoga Božjega" (Ef 4,30). Doista, Duh dijeli Božju žalost nad nevjerom njegova naroda i nad njegovim nemoljenjem. Razmotrite samo ovih nekoliko snažnih uloga koje Duh Sveti igra u našim molitvama:

- U molitvi Duh Sveti očituje Kristovu nazočnost u nama.
- U molitvi Duh pečati Božja obećanja na naše srce.
- U molitvi nam Utješitelj daje nadu.
- U molitvi Duh oslobađa rijeke utjehe, mira i odmora u našoj duši.

Ovih dana, moja je molitva: "Duše Sveti, sačuvaj me u bliskom zajedništvu s Isusom. Ne dopusti da zanemarim vrijeme kad sam nasamo s Onim koga ljubi duša moja. Drži me na koljenima. Tada ću upoznati tvoju utjehu." Potičem vas, učinite i vi to svojom molitvom.

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org